

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Ved Promotionsfesten.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 247. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352319913088/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

den svarer paa hans Skud, —
men paa hans Spørgsmaal kan den ikke svare.

Kvartet.

Saa voxer tusind Spørgsmaal
som Ax af Agerjord;
mens andre er i Knoppen,
som under Havrestubben
den grønne Kløverflor.
Og dybt i Sjælens Grunde
de stærke Længsler blunde,
som lønligt under Bøg og El
de klare Kildevæld.

Recitation.

Men, vil Du have Svar, da spørg Dig først:
hvad var din Længsel? hvilken var din Tørst?
mod hvad Art Sandhed higed' Sjælens Kræfter?
Thi var det *den*, Pilatus spurgte efter
i raadløs Tvivlen — har Du *ikke* spurgt
om Tyngdeloven, men om det, der tynger!
og ej om Stjernens, men om Frelsens Veje!
og ej om Verdens underfulde Ror,
den Kraft, der holder Jorden ret i Løbet,
men om den Forsyns-Haand, der styrer Roret --
gaa med din Længsel da til *Bethlehem*,
hvor der er Rum til fler' end Østens Vise!
Thi, om Du kunde høre Græsset gro,
og skifte Lødomsord med fjerne Kloder,
Du købte Dig dog ej en Times Fred!

Men, var det ej dit *Hjertes* Savn, som spurgte,
 — saa' Du Dig om i Verdens tusind Riger,
 og raabte: Lys! da tænd kun trøstig Fakien
 ved Altrene i Videnskabens Tempel,
 hvis Ild er ikke som Promethevs-Guisten
 et *Ran* fra Himlen, men en Himlens *Gave*,
 Glimt af *hans* Lys, som raabte først: Bliv Lys!
 Ja grib kun Kjerten, tag en kyndig Fører,
 far op mod Mælkevejens Taagestjerner,
 stig ned til Tungemaal's og Slægters Vugger,
 ud i Naturens, ind i Tankens Løndom —
 vær med i Kampen mellem Aand og Aand,
 hvor end i Luften, som i Hunnerslaget,
 de længst Henfarnes Aander kæmpe med:
 højt skal Du undres, henrykt skal Du takke!
 thi Du skal sec, at al den Kundskabs-Mønt,
 som glider daglig mellem Folkets Hænder,
 — fra Smaafolks Penning, til den Vises Guld —
 fik Præg og Lød i *Videnskabens* Digel!
 Ja, som til Farten over Land og Fjeld,
 saa til vor *Tale*, til vort *Tankesæt*,
 blev Skinne-Vejen lagt fra Gransker-Cellen;
 selv *Kunstens* underfulde Billed-Verden
 har faaet Lys og Vink fra samme Værksted.

Og, hvordan end i Jordskjælv Riger brage, —
 der er et Broderskab af mange Slægter,
 af mange Folk og mange Tungemaal,
 som skræmmes ej af Tidens Bølgeslag,
 men bygger som Korallen tyst sin Bygning,
 og vider stadig ud vor Videns Lande;

en Fredens Hær, hvis Arbejd spired' frem
 ved Nilens Bred og paa Chaldæas Sletter,
 men holdt sin Høst i Akademos' Lunde;
 en Flok af Søgende, en stille Skare,
 — skjøndt altid spydberedt paa Aandens Vidder —
 som efter Gotekamp og Folkeblanding
 fik Natte-Ly til Laans bag Klostermuren,
 til de fik egne Hjem, — af Munkesteen.
 Men da Hellener-Toget gik paa Vandring,
 og da med *Luther* Tanken kasted Kuttan,
 da Aand og Vidskab lig en Bøgeknop
 fik sprængt sit Svøb af runke Pergamenter,
 sprang ud og svulmed' i sin Friheds Foraar:
 da rejstes trindt om Lande Lærdoms-Haller, —
 i *Danmark* ved de lyse Nætters Tid!
 Ja, som fra Delphis Trefod Svaret toned',
 er end hver Videnskab en Pythia,
 en Aandens Mø, en Helligdoms-Præstinde,
 som bringer Menneskene Gudens Svar —
 fra Lyset! ej fra Delphis Taagedampe.
 Og, synes stundum Svar mod Svar at glamme,
 — sec til, om og de svare paa det samme!

Solo og Kor.

Thi hver fik eget Kald og Kaar,
sin Væv at slaa, *sin* Traad at klare,
 Sit at forstaa, Sit at erfare,
 saa langt vor Videns Grænse naa'r.
 Men søsterligt sig Kransen binder,
 thi alle blev de Tjenerinder
 i *samme* Sandheds Tempelgaard.